

Καὶ ἂν ὁ Καλλιγούλας ἢ ὁ Καρακάλλας ἢ καὶ ὁ Νέρων ἀκόμα—ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐκλέξατε παρακαλῶ ἓνα, χωρὶς νὰ μὲ λάβετε διόλου ὑπ' ὄψιν,—διώρισε τὸν ἵππον τοῦ ἢ τὸν ὄνον τοῦ—καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν θά μ' εὐρῆτε πολὺ ἀδιάφορον,—εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τῆς Ὑπατείας, τί παρᾶξενον ἂν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκλέξωσι τὸ ἐμβρυὸν τῶν ἀκόμα μίαν φορὰν βουλευτὴν;

Ἀπωλέσθη λευκὸν ὡς ἡ δεσποινὶς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκε καὶ μαλλιαρὸν, ὡς τὸ ἴδιον, **σκυλάκι** φέρον κυανοῦν—εἰς τὸ χρώμα δὲν ἐπιμένονμεν—περιλαίμιον. Ἀπωλέσθη κατὰ τὴν συνοικίαν **Πλάκας** καὶ ὀνομάζεται **Φροῦφροῦ**. Βλέπετε ὅτι ὀνομαστικῶς τοῦλάχιστον μᾶς ἀνήκει. Λοιπὸν θέτομεν εἰς κίνησιν ὅλα τὰ λαγωνικά τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἂν τὸ εὕρωσι νὰ μᾶς τὸ φέρωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον. Περὶ ἀμοιβῆς νὰ μὴν τοὺς μέλῃ· εἶναι δική μας δουλειά.

Προκειμένου περὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν κατασχετηρίων συμφωνοῦμεν μετὰ τῆς Ῥημερίδος δι' ὅσα γράφει περὶ ἀξιοπρεπείας τοῦ τύπου καὶ τιμῆς ἀγγελιῶν· ἀλλὰ δὲν παραδεχόμεθα ὅτι αἱ ἀηδῖαι αὐταὶ ἔπρεπε νὰ κοστίσουν εἰς τὸ δημόσιον ἑκατὸν χιλ. δραχμῶν ἢ κατὰ τὴν «Ῥημερίδα» διακοσίων. Μποροῦσαν ἀξιόλογα νὰ πληρώσῃ τὸ ὑπουργεῖον μόνον τυπογραφικὰ καὶ νὰ τὰ δημοσιεύσῃ διὰ τῆς Ἐπισήμου Ῥημερίδος. Καὶ οὕτω ἡ δαπάνη θὰ περιοριζέτο τὸ πολὺ εἰς τρεῖς τέσσαρας χιλιάδας δραχμᾶς. Τίς ἡ ἀνάγκη τῆς διὰ τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος ἢ τῆς Ὁραε δημοσιεύσεως κατασχετηρίων καὶ ἐπομένων, κατὰ τὴν λογικὴν τῆς Ῥημερίδος, ἢ πληρωμὴ τοῦ κύρους καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ δεῖνος ἢ δεῖνος δημοσιογραφικοῦ ὄργανου. Μήπως τὸν λειποτάκτην θὰ τὸν συλλάβῃς σὺ ἢ ἐγὼ ἢ ὁ Στεφανίδης ἢ ὁ Νέγρης; Ὅτι τὸν συλλάβουν αἱ ἀρχαὶ αἵτινες δὲν ἀναγινώσκουν τὸν *Τηλέγραφον* ἢ τὸν *Ὀλυμπον*, ἀναγινώσκουν ὁμῶς τὴν *Ἐπίσημον Ῥημερίδα*.

Ὡστε ἀπλᾶ καὶ καθαρὰ πρόκειται περὶ μετημφισμένης ἀνταμοιβῆς ὑπουργικότητος δημοσιογραφικῆς. Δὲν ἐννοοῦμεν τὴν Ῥημερίδα, ἥτις εἰς αὐτὰ εἶναι ὑπερήφανος· συμφωνοῦμεν ὁμῶς καθ' ὅλα μὲ τὴν Ὁραν!

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Ἡ Κυριακὴ ἐν Πειραιεὶ μυρίζει Κυριακὴν. Ὅλοι ἔχουν τὰ κυριακάτικα τῶν, ὅλοι ἔχουν τὴν ἐκκλησίαν τῶν, ὅλοι θὰ εὕρουν τὴν διασκέδασίν τῶν.

Ἀπὸ βαθείας πρωίας μανία καταλαμβάνει τῶν ναῶν τοὺς κώδωνας, καὶ μετ' ὀλίγον πρὶν ἐτι ὁ ἥλιος περιβληθῇ τὸ φῶς τοῦ, αἱ ἐκκλησίαι πᾶσαι εἰσι πλήρεις ὅσον καὶ τὰ καφενεῖα. Καὶ βλέπει τις τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐργασίας, τοὺς ἀνθρώπους τῆς εὐπορίας, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γήρατος, εὐμήκη ἀναπέμποντας τῷ ὑψίστῳ χασμήματα, καθ' ἣν ὦραν οἱ ἀνθρώποι τῆς ἀργίας ἀποθαρσύνονται τοῦ *ναργαλέ* τῶν τὰς λευκὰς τολύπας, ὡσεὶ λατρεία θυμιάμα καὶ εὐχὰς πρὸς τὰ νέφη ἀνερχομένας.

Μετὰ ταῦτα δὲν γίνονται ἐπισκέψεις, ὡς ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς ἐπαρχίαις, μετὰ τὴν λειτουργίαν εἴθισται, ἀλλ' ἕκαστος πορεύεται ἢ εἰς τὸ καφενεῖον ἢ εἰς τὸ ἔργον τοῦ.

Ἐν γένει ὁμῶς οἱ Πειραιεῖς εἰσι προσηνέστατοι ἐκτὸς τοῦ οἴκου τῶν, ἀλλ' ἐν αὐτῷ δυσκόλως δύναται τις νὰ τύχῃ τῆς εὐχαριστήσεως νὰ φιλοξενηθῇ. Καὶ τοῦτο τοῖς περιποιεῖ τιμὴν ἴσως, διότι σημαίνει, ὅτι εἶχον τὴν πρόνοιαν νὰ λάβωσιν ἐνωρὶς τὰ μέτρα τῶν κατὰ τῆς τροπῆς, ἢν ὁ πολιτισμὸς φαίνεται λαμβάνων παρ' ἡμῖν. Διότι ἂν λάβητε τὸν κόπον νὰ ἐρευνήσῃτε ὑφ' ὅλας τὰς διακλαδώσεις τὴν πρόδόν μας, θέλετε εὐκόλως ἀνεύρει ὡς βάσιν αὐτῆς τὸ περιφρονεῖν καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια.

Τὸ Σύνταγμά μας ἀναδεικνύει Κουμουνδοῦρον, ἢ ἔλευθερίαν μας Καραπάνον, ἢ ποιήσας μας Ἀντωνιάδην, ὁ πλουτὸς μας καταχραστὰς, ὁ λαὸς μας Σοῦτσον, τὸ Ἀρσάκειόν μας Λιζιέ, ἢ οἰκιακὴ ἐλευθεριότης μας κερασφόρους Λοιπὸν;

Ἀπὸ τῆς 3ης μ. μ. ὥρας διακρίνει τις ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τὸ *ὁδραϊκόν*, τὴν βράκα, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ. Μέχρι δὲ τῆς 5ης συναθροίζονται πάντες ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Μουνυχίας.

Μουσικὴ πολιτικὴ εἶναι ὁ μαγνήτης ἑλκων ἐκεῖ τοὺς πλέον μαγνήτας ὀφθαλμοὺς, ἐξ Ἀθηνῶν ὁμῶς μᾶλλον ἢ ἐκ Πειραιῶς. Τὸ ἐγγύριον ὑψηλότερον τῆς κοινωνίας στρώμα οὐδέποτε καταβαίνει μέχρι τοῦ ἐδάφους τῆς μόνης αὐτῆς συγκεντρώσεως. Τί γίνεται; Ἀγνοῶ. Ὑποθέτω ὁμῶς, ὅτι προτιμᾷ τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ δωματίου ἀπὸ τὸν μυρωμένον ἀέρα τῆς Μουνυχίας, προκειμένου νὰ συναναπνεύσῃ μετὰ τοῦ κάτω λαοῦ.

Καὶ βλέπει τις πᾶν ὅτι ἐρυθρὸν, κυανοῦν, πράσινον, κίτρινον, πορτοκαλί, λεμονί, κερατίζι, μελί, καὶ τὰ λοιπὰ, ἀποτελοῦντα παράδοξον χρωματικὴν ἁρμονίαν, ἣν οὐδὲ ὁ Μάϊος ἠδυνήθη νὰ γράψῃ εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ.

Ἀκατανόητος τῶντι ἀποβαίνει ἢ περὶ τὸ ποικιλόχρουν ἄμιλλα τῶν Πειραιωτῶν.

Πολλὰκις ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν παρεῖων τινος ἐξ αὐτῶν, ἔφθασα εἰς χρώμα δέκατον.

Ὅφειλω ὁμῶς ἐν παρενθέσει νὰ προσθέσω—ὅτι ἔχει καὶ ὁ Πειραιεὺς τὰς ἐν τῷ χρωματισμῷ μονοτόνους, τὰς καλαισθητοὺς τοῦ, τὰς ὥρας τοῦ καὶ, ὅτι ἀκολουθῶν τὸ ἔθιμον ἔγραψα περὶ τοῦ κανόνος μόνον ἄχρι τοῦδε, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ἐξαιρέσεων.—

Ὅλη ἡ δυνατὴ ἐν Πειραιεὶ φαιδρότης γεννᾶται μέσῳ τῆς τόσης ποικιλίας, τῆς καθαριότητος, τῆς μουσικῆς, τῆς ζωγράφου ἀτμοσφαίρας.

Ἐκαστος εὕρισκει κατὶ νὰ θαυμάσῃ ἰδιαιτέρως. Ὁ μὲν τὴν ἐρωμένην τοῦ, ὁ δὲ τὴν κόρην τοῦ, ἕτερος ἑαυτὸν, ἕτερος τὸ κύμα καὶ ἕτεροι ἕτερα.

Ἐγὼ θαυμάσα τὸ σύνολον.

Ἐπάρχει τέλος πάντων ζωῆς καὶ κινήσεως ἐνταῦθα, ἔστω καὶ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος ἀναφαινομένη, τὴν ὁποίαν ἀναμφιδόλως ἤθελον φθονήσῃ σήμερον οἱ ἐκ τῆς ἐρημίας καὶ τῆς πλήξεως ἀπογριωθέντες κάτοικοι τῶν ἀγαπητῶν μου Ἀθηνῶν.

Μάριος.